

KIS HATÁR

DURCZÁS PEPIKE. (Lásd a 46. lapon.)

XXXVIII. kötet, 3. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. január 19-én

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AGYOB Bátorság okáért körülnézett, és ő csakugyan nem látott senkit. Mert Emmike ugyancsak gyorsan huzta vissza a fejét és meglapult a nagy fa mögött. De a következő pillanatban nagy-óvatosan megint csak kémlelődött.

Szinte bizony unalmas is lett kissé a leskelődés, várakozás. Mert az a förtelmes képű öreg asszony csak ült, csöndeskén ült ott; odább se ment, nem is csinált semmit. Annyi bizonyos, hogy nagyon sürgetős nem lehetett a dolga s Emmike már-már boszankodni is kezdett, hogy talán hiába rejtőzködnek és várnak valami titokzatos eseményt. Jolánka a másik oldalon szintén kikandikált, hogy lássa, mi történik hát. Ő sem látott persze semmit.

De mégis. Ő vett észre valamit. Az öreg asszony arca félig erre az oldalra volt fordulva s Jolánka látta, hogy ez az öreg, elcsufított képű nő nagyon mélyen elmerült gondolataiba. Valami sajátságos szomorúság, mély bánat tükröződött vissza az arcán, néha egy könnyesepp is gördült le a szeméből. S amint Jolánka ezt látta, többé eszébe sem jutott, hogy arra gondoljon, amit Magdolna asszonyról beszéltek, még az össze égett arca rutságát sem látta, csak azt, hogy szomorú. Ki tudja, milyen nagy bánata van? Senki sem beszél vele, senki sem hallgatja meg szegényt, csak üldözik, csufolják. Jolánka az ő szelid, részvevő lelkével, könyörület

jó szívével még egy apró féreg szenvedését sem tudta nézni megindulás nélkül, megszánta ezt a busuló szegény öreg asszonyt is. Nem igen tudta volna megmagyarázni, miért; de elég volt neki annyit látnia, hogy szomorúsága van ennek az üldözött, kicsufolt öreg nőnek.

Nagyon sokáig azonban nem nézegethette. Magdolna asszony végre megmozdult, letörölte könyeit és a ruhája zsebéből egy nagy, de felében eltört kést vett elő. Aztán a nagy fa kidudorodó vastag gyökerei közül a legvastagabb alatt gödröt vájt ki, jó mélyet. Mialatt ebben fáradt, a két leány elfojtott lélekzettel leste. Tehát mégis csak valami titkos, rejtélyes dolog történik itten. Annyira előre dugták a fejüket, hogy a fekete macska ismét megpillantotta őket és felborzalt szőrrel, fenyegetően nézett feléjük. De az öreg asszony nagyon el volt foglalva a munkájával, nem vette észre a macska nyugtalankodását.

Mikor a gödör elkészült, Magdolna asszony bele tette azt a kis csomagot, mely ott hevert eddig előtte. Aztán vissza kaparta a földet, jól lenyomogatta, végül pedig köveket, száraz galyat, falevelet szedett össze és eltakarta a fölászott helyett, úgy, hogy senki sem gyanithatta volna, hogy ott el van ásva valami.

Ezzel is elkészülvén, valami meglepő következett. Emmike olyan formát várt, hogy az öreg asszony talán valami boszorkányos hókuszpókuszt csinál az elászott titkos kincs megvédésére; de Magdolna asszony egészen mást tett. Letérdelt a földre, összekulcsolta a kezeit s az égre emelt szemekkel halkán imát rebe-

gett, mialatt sűrűn peregtek a könnyei végig az arczán.

És mialatt ott térdelt, mintha valami csoda történt volna vele. Legalább a Jolánka szemében annak látszott, mert Jolánka mintha egészen más valakit látott volna: nem azt az ijesztő képű öreg asszonyt, a kitől eddig ő is meg-megijedt. Mintha az a megbélyegző rutság eltűnt volna az arczáról, — helyette végtelen szelidség, bánat és ájtatos megnyugvás tükröződött róla. Jolánka szinte szeretett volna vele imádkozni és könyezni s elfelejtette mindazt, amit erről az erdőről eddig képzelt, tündéreket, varázslatot, de még az Emmike kisérteteit, boszorkányait is. Nem is félt többé és annyira fölemelte a fejét, hogy Magdolna asszony, ha most körülnéz, láthatta volna azt a kedves, szelid gyermek-arcot, mely gyöngéd részvétellel tekint feléje. És ez talán vigasztalásul szolgált volna neki, mikor soha senkitől sem látott ilyen tekintetet.

De Magdolna asszony nem vette észre Jolánkát. Amint befejezte imáját, mélyet sohajtott, felállt és lassan vissza indult ugyanazon az uton, a merre jött. A fekete macska nyugodtan ballagott utána, nem nézett hátra egyikök sem. Végre egészen eltűntek a fák között.

Ekkor a két leányka is elő mert már lépni.

— Ez már aztán igazi kaland! szólott Emmike élénken. Jaj de kár, hogy Tamás nincs itt! Láttad-e jól ezt az asszonyt, Jolánka?

— Láttam. Ugy meg is sajnáltam szegényt!

— Micsoda? Megsajnálta? No még csak az kellene, hogy megsajnáljuk!

— De mikor olyan szomorú volt! Nem láttad, hogy peregtek a könnyei?

— Ugyan hagyd el! Hát azt nem láttad, milyen rettenetes, milyen borzasztó? Az ember oda van, ha csak rá is tekint. Én bizony nagyon hiszem, hogy ez valami boszorkány.

— Ne mondj már olyat szegényre... hiszen nem ismered...

— Nem is kívánok vele megismerkedni... az efféle veszedelmes teremtsékek elől jó kitérni. Hanem azt nagyon szeretném tudni, mit ásott el ide a fa alá. Ott valami gonoszság lappang.

— Nem hiszem. Akkor nem imádkozott volna olyan ájtatosan.

— Jaj, de keveset tudsz te, Jolánka! Látszik, hogy nincs olyan testvéred, mint az én Tamás bátyám. Hát azt hiszed, hogy az emberek csak úgy minden ok nélkül sétálnak el titokban az erdőbe, hogy ott elássanak valamit, amit nincs okuk elrejtetni? Ohó, nem úgy van ám az! Már azt én jobban tudom. Sokszor olvastam ilyesmiről, de Tamás is sokszor beszélt ilyen történeteket, csupa igaz történetet.

— De hát ugyan miféle gonoszság lehetne abban a kis csomagban?

— Nem tudom, éppen azért vagyok rá kíváncsi. Rablók, gyilkosok szokták így elrejtetni a kincset, vagy boszorkányok valami titkos szert.

— Igen, de akkor bizony nem térdelnek le imádságra.

— Oh, az nem bizonyít semmit... sőt azt bizonyítja, hogy nagy bűnös, a ki

teszi... igen, a lelkiismerete bántja... talán éppen meggyilkolt valakit és szörnyű bűnét rejtegeti.

— No, az már csakugyan nem lehet, kedves Emmike. Az a csomag, melyet Magdolna asszony itt el-
ásott, olyan kicsike volt, hogy abba bele nem férhetett valami meggyilkolt ember.

— Természetes, hogy az nem fért bele. De hát a kincs, melyet talán raboltak? Fogadni mernék, hogy abban a csomagban valami drága kincs van... talán csupa gyöngyökkel és gyémánttal van tele. Azért nekünk most az a kötelességünk, hogy a csomagot kiássuk.

— Ne, ne te-
gyük azt! kö-
nyörgött Jo-
lánka. Én nem hiszem, hogy az köteles-
ségünk. Talán még jogunk sincs hozzá.

— Már hogy ne volna jogunk?

— Hát csak úgy gondoltam, hogy

nem a miénk, hanem a Magdolna asszonyé... ha neki tetszik ide eldugni a holmiját, hát ahhoz senkinek semmi köze. Mindenki tehet a maga holmijával, amit akar.

KELLETLLEN MOSDATÁS. (Lásd a 46. lapon.)

jobban tudhatod. De mondok valamit... menjünk el Magdolna asszonyhoz, én tudom, hol lakik... és megkérdezzük tőle, mit ásott el ide.

— Mondom, Jolánka, te nem érted az ilyen dolgot. Ha az övé volna, ha nem köl-
lene titkolnia, rejtegetnie, azt hiszed, hogy akkor ide lopó-
zott volna, hogy elássa? Oh, nem úgy van az! Itt valami gonoszság lap-
pang s ha mi kiássuk, akkor fölfedezzük, mi-
csoda nagy büntett történt. És akkor mi bizonyosan na-
gyon jót fogunk vele cselekedni, megdicsérnek, megjutalmaz-
nak.

— Meglehet, hiszen nem mondom, - te

— Micsoda? Be akarnál menni a boszorkány barlangjába? Köszönöm szépen, nem kérek belőle. Látszik, hogy nem tudod, milyen veszedelembe mennél.

NAGYRA TERMEFT KIS EMBEREK. (Lásd a 39. lapon.)

— De mikor én azt nem hiszem... de azt még senki sem mondta róla, hogy itt sokat beszélnek Magdolna asszonyról, boszorkány.

— No, hát akkor talán még valami rosszabb gonosztevő. És ha megtudná, hogy láttuk mikor elásta a csomagot, bizonyosan boszut állana rajtunk, nagy bajunk lenne. Talán még meg is ölné. Kítelhetik tőle. Hiszen csak rá kell nézni, hogy az ember félholtra ijedjen.

— De Emmike, hiszen ő arról nem tehet, hogy az arca úgy össze van égve... azért nagyon jószívű lehet.

— Az ám! Hát azt a fekete macskát nem láttad? Azt hiszed, hogy az ilyen veszedelmes állat csak úgy sétálgat az emberrel, mint valami hű kutyácska? Volna csak itt Tamás, majd ő megmagyarázná neked, mit jelent az ilyen borzalmas fekete macska.

Jolánakának eszébe jutott valami.

— Tudod mit, Emmike? Én magam is azt hiszem, hogy Tamás az ilyen dolgokban többet tud. Hát bizzuk rá az egészset: mondja ő meg, mit kell tenni... addig ne kezdjünk semmibe.

Emmike meglepetve nézett Jolánakára s nagyon elégedetten biccentett a fejével.

— Ezt már aztán jól mondtad... mégis csak kedves és okos vagy. Igazad van, Tamástól kérünk tanácsot. Nem veszünk semmit, mert ez a csomag bizonyosan sokáig lesz itt, nem csak egy-két napra ásta el azt Magdolna asszony. Most hát csak jelöljük meg a helyét valami nagy kövel, hogy könnyen rá lehessen találni. Mert itt sok nagy fa van.

Körüljártak és találtak egy hatalmas nagy követ. Ezt közös erővel oda hengergették az elásott csomag fölébe.

— Így ni! szolt Emmike. Ezt most már nem lehet eltéveszteni. Nincs több olyan fa, melynek a tövénél ilyen nagy kő volna.

Mikor a kő oda hengerítésével elkészültek, Jolánka kissé aggódva nézett szét. Eddig a nagy vitában, munkában észre sem vette, hogy bizony már sok idő mult, mióta hazulról távoztak. Az erdőben már sötétedni kezdett.

— Emmike... most már talán menjünk haza! Már esteledik... eddig már bizonyosan kerestek is minket a kertben.

— Oh, az nem baj. Majd haza kerülünk.

— De mit fog a mamád mondani, ha oly sokáig elmaradsz?

— Semmit. Tudja az én mamám, hogy nem megyek sehová rossz helyre, legföljebb nagyot sétálok s olyankor az ember könnyen elkésik. De talán te félsz a nénitől?

— Én... én? No igen, kissé félek... mert a nénike nagyon pontos... és ha megharagszik, talán nem is enged többé, hogy veled kísétáljak.

— No persze! Ne félj semmitől. De ha épen akarod, hát térjünk haza.

Ennek csakugyan legfőbb ideje volt, mert amint a ház közelébe értek, látták, hogy az Emmikéék kocsija már ott vár a kapu előtt. A ház ajtajában pedig ott álltak Klára néni és az Emmike mamája. Jolánka alig mert közeledni, míg Emmike vigan szaladt a mamájához.

— Már itt vagyok, már itt vagyok!

— No, ideje is, te kis kóbor jószág, felelé a mama mosolyogva. Ha még egy kicsit elmaradsz, itt hagytalak volna.

— Oh, a néni ke befogadott volna éjszakára, ugy-e kedves néni ke? szölt Emmike jókedvüen. Jolánka meg talán nem is bánta volna.

A mama tréfásan megfenyegette, aztán Klára néni ke fordult:

— Lás sa, kedves Klára néni, ilyen rakoncátlan kis portéka ez az én leányom. Persze, a bátyjától tanulja, azt meg az apja tanítja, hogy fiúnak nem szabad afféle alamuszinak lenni. Most sem volt nyugta, mig be nem járta a környéket.

Klára néni nem ilyen kedélyesen és vigan fogta fel a dolgot.

— Azt hiszem, inkább Jolánka a hibás, mondá madjnem szigoru hangon. Arra kapott engedélyt, hogy a kertbe vezesse vendégét, de ő e helyett elkalandozott vele messzire s Emmike persze nem tudhatta, milyen messze járnak.

— Oh dehogy, kedves néni ke! szölt Emmike élénken. Éppen megforditva van, én vagyok a hibás. Én ki nem állhatom az olyan nagyon rendes kertet, a hol csak az uton szabad sétálni s nagyon szeretem kikutatni a vidéket. Jolánka semmikép sem akart eleinte jönni, hát elindultam magam; akkor aztán mégis csak eljött, mert bizonyosan féltett, hogy eltévedek.

— No, nem hiszem, hogy kis lányoknak való az ilyen kutatgatás a vidéken. De csak hogy baj nélkül megjöttetek. Hanem az ozsonnától már elmaradtak. Most már, kedves Emmikém, be köll érned ezzel a kis süteménnyel... ezt félre tettük a számodra, majd az uton elrágicsálhatod.

— Lásd, te ros z leány, mennyire gondoskodik rólad a jó néni ke! szölt a

mama. No, most köszönd meg szépen, aztán bucsuzzál el Jolánkától, mert ideje, hogy induljunk.

Emmike illedelmesen kezét csókolt Klára néni ke, Jolánkával pedig, mint igazi jó barát nök, össze ölelkeztek és össze csokolóztak, mert igazán megszerették egymást. Még a kocsiból is kihajolt Emmike és sokáig lobogatta a kendőjét Jolánka felé, ki a ház elöl nézett utána.

(Folytása következik.)

NAGYRA TERMETT

KIS EMBEREK.

(Képpel a 37. lapon.)

KI GONDOLNÁ, ki mondaná,
Hogy ezek a kis gyermekek,
Világtörténet szinpadján
Már régóta szerepelnek!

*A kalapos kis leányka
Ma nem más, mint ő felsége,
Elhalt Frigyes német császár
Megözvegyült felesége.*

*Angol királyné anyjáról
Az ő neve Victoria —
S a most uralkodó császár,
Vilmos: első szülött fia.*

*Balra az a du ndi baba,
Ez a mosolygós kis gyermek:
Az angol trón örököse
Eduárd, a walesi*) herceg.*

*Még kicsinyke kis korukban
Nagy művész festé le őket,
Hogy velök szent Karácsonyra
Lepje meg a jó szülöket.*

*Mert ez ünnep olyan ünnep,
Mely bővelkedik a jóban:
Egyaránt oszt boldogságot
Palotában és kunyhóban.*

*) Walesi, olv. wélszi. F. b.

EGY KIS KIRÁLYLEÁNY.

TÖRTÉNETEKBŐL, de még mesékből is akárhányszor olvastatok, hogy a királyfőből idővel király lesz. A mesében az is sokszor megtörténik, hogy a király a leányára hagyja az országát; de már a valóságban ez ritkán történik meg. Mert a legtöbb országban csak a királyfi kaphatja meg a koronát, a királyleány nem.

De van most mégis egy kis leány, aki már előre bizonyos benne, hogy reá marad a trónus és a korona és ő fog uralkodni. Jó meszescecskén van tőlünk, de még Európában, Hollandiában. (Keressétek meg a térképen.)

Vilma a neve a kis királyleánynak és most tizedik évében jár. Atyja, III. Vilmos király, már öreg ember, fiai meghaltak és most már csak ez az egy leánykája van.

Nem tudom, mit csinálna egyik-másik az én kis olvasónőim közül, ha azt tudná, hogy egyszer majd királynő lesz belőle? De úgy gondolom, sokan azon kezdenék, hogy lecsapnák a könyvet, kézimunkát, aztán csak úgy kényeskednének, talán bizony kevélykednének is, mert hát nem kis dolog az, ha valaki olyan kis leány, a milyen nincs több az országban, de még hetedhét országban sem.

A hollandi kis Vilma hercegnő azonban éppenséggel nem így cselekszik. Legelőször is: élénk, fúrge, vidám, s na-

gyon szeret csak úgy eljátszani minden czerimónia nélkül, mint akármelyik más gyermek. Tavaly télen egyszer az anyjával, a királynéval kocsikázott a városon kívül

s egy csapat gyereket pillantott meg, amint ott javában dobálózta hólabdával. Megtetszett neki a vig mulatság s kérésére a királyné megállította a kocsit,

hogy tovább lássák. De a kis királyleány ezzel nem sokáig érte be. Egyik fiu ügyetlenül dobálta a hógolyót s nagyon sokszor kikapott az ellenféltől,

és dobálta a hólabdákat. A gyerekek nem kérdezték, kicsoda, hanem ha ő dobott, hát vissza dobtak s egy-egy hógolyó ugyancsak nagyot puffant a királyleányka hátán, oldalán. Nagyokat kacagtak, a kocsiban a királyné jókedvűen nézte s mikor végre megelégtették a játékot, haza hajtattak. A gyermekek csak később tudták meg, hogy ők akkor a leendő királynőt dobták egypárszor jól hátba.

Különben is edzett, erős leányka a kis Vilma hercegnő s még ha akarna sem szabad finyáskodnia. Lovagolnia, usznia, gyalogolnia, tornáznia kell s hidegben, melegben kijárnia, hogy izmos legyen. Mert azt akarják, hogy erős legyen majd, ha nagyra nő.

EGY KIS KIRÁLYLEÁNY.

Mikor kint elég volt a játékból, testedzésből, akkor van ám dolga a szobában is. Egymás után jönnek a tanárok, mesterek s nagyon komolyan és szigoruan fogják a leckét. Hiába lesz majd egykor Vilma hercegnőből királynő, most még engedelmeskednie kell a tanárok parancsának, mert az öreg király kiadta a rendeletet, hogy csak éppen úgy bánjanak vele, mint akármelyik más tanulóval. Így hát tanulni kell szorgalmasan és pontosan. Meg is teszi, idővel majd jó hasznát fogja látni és bizonyosan hálával fog gondolni tanítóira.

— Megállj csak, majd segíték én neked! szolt a kis hercegnő.

Kiugrott a kocsiból, oda szaladt a mulatókhoz és csakhamar javában gyurta

AMI NEM VÉSZ KÁRBA.

— Beszélyke. —

GEN nagyon különböztek egymástól, de azért jó barátok voltak. Mindig nyájasan mosolyogtak egymásra. Pedig tulajdonképen csak egyetlen egyszer beszéltek egymással, akkor is csak néhány perczig. Ez pedig nagyon természetes, mert Blanka a gazdag házi ur leánykája volt s az első emeleti szép lakásban lakott szüleivel. Marczy pedig nem volt sem több, sem kevesebb, mint egy béna kezű kintornás fiú. Már nagyobbacska volt, eléggé erős és jól megbirkózhatott volna nehezebb munkával is. De a fél kezének nem vehette hasznát, csak úgy lógatta a nyakába akasztott zengő szekrény mellett, melyet a másik kezével forgatott. Szegényesen volt öltözve, mert biz az ő mestersége nem valami fényesen jövedelmezett.

Nem fényesen, de mégis. Végig járta a várost, beállított a házak udvarára és ott eljátszotta nótáit. Ezért aztán kapott itt is, ott is egy-két krajczárt és estére mégis csak össze gyűlt valami.

Ellátogatott többször a Blankáék udvarára is. Blanka, a kit szülei jóságra oktattak, néhányszor már dobott neki egy-egy pénzdarabot s Marczy hálásan köszönve emelte meg mindannyiszor a kalapját. Egy ízben meg Blanka épen lent volt az udvaron, mikor Marczy ismét ott verklizett. A kis leánykának egy ezüst tizeske volt a zsebében. Valami kis csemegét akart magának venni, de hirtelen mást gondolt s oda adta Marczynak. Ez pedig még hálásabban köszönt. Mert ezüst

tizeske ugyancsak ritkán hullott a kalapjába.

— Nagyon szépen köszönöm, kedves kisasszonykám!

— Oh, szívesen adom. Végy magadnak rajta valami jó csemegét.

— Csemegét? Dehogy, kedves kisasszonykám! Kenyeret veszek érette, mert azt várják otthon.

— Kik várják?

— Az édes anyám, a ki már rég betegen fekszik, meg a kis hugom.

— Kis hugod is van? És te veszel nekik kenyeret?

— Persze! Én meg tudom keresni, ha béna is a félkezem. Apám nem él már, hát nekem kell iparkodnom.

Blanka csak most vette észre, hogy Marczynak a félkeze béna, és hogy az arcza sápadt és sovány. S jó kis szíve nagyon megsajnálta, mikor arra gondolt, hogy otthon beteg anya és gyöngye kis testvérke várják a szegény utcza muzsikust, hogy vigyen nekik kenyeret. Most már örült, hogy oda adta a tizeskét, sőt barátságosan mondá:

— No's, hát csak látogass el ide máskor is; ha lesz megint tizeském, megint adok.

El is látogatott Marczy azután még egyszer-kétszer és meg is kapta a tizeskét, s a jószívű kis adakozó és a jószívű fiú mindig barátságosan köszöntek egymásnak. Blanka, ha nem volt tizeskéje, szaladt a mamához és kikönyörögte, aztán sietett az udvari folyosóra s mindig maga dobta le a pénzt Marczynak. Így lettek jó barátok, ámbár csak egyszer beszéltek egymással.

De
czi elma
nem har
nótái. A
törődött
össze eg
nem látt
rosban i
s Blank
dolga,
kellett.

De
apával s
népes u
ismeröss
moly be
pedig ez
ide-oda
oszlopná
Marczyt.
líje, az
mint aze
mosollya
megpilla

— J
ban, szől

—
Marczy k
nagyon
hozzá m

—
anyádnak

—
foglalkoz
nyerök.
Blan
könycsep
szemében
mert az a

De kevéssel a beszélgetés után Marcsi elmaradt. Napok, hetek multak s többé nem hangzottak az udvaron az ő jól ismert nótái. Az igazat megvallva, senki sem törődött vele, s Blankának is talán mindössze egyszer jutott eszébe, hogy már rég nem látta a béna kezű Marczit. Nagy városban igen közönséges dolog az efféle, s Blankának volt sok más kellemesebb dolga, szórakozása, amire gondolnia kellett.

De egy napon aztán újra látta. Az apával sétából volt haza térőben s egyik népes utcán haladtak végig. Az apa ismerőssel találkozott és megállva, komoly beszélgetésbe eredt vele; Blanka pedig ezalatt szétnézegett s pár lépésre ide-oda ment. Egyszerre csak a lámpásoszlopnál oda támaszkodva megpillantotta Marczit. De most nem volt vele a verklíje, az arcza pedig még sápadtabb volt, mint azelőtt. Am azért nyájasan, örvendő mosollyal köszönt, amint a kis leánykát megpillantotta.

— Már rég nem voltál az udvarunkban, szólítá meg Blanka.

— Nem is mehetek többé, felelé Marcsi busan. Elromlott a verklím és nagyon sokba kerül az igazítása, nincs hozzá módom.

— És most min veszel kenyeret az anyádnak és a hugocskádnak?

— Hát... hát néha találok valami foglalkozást... néha pedig... nincs kenyérök.

Blanka olyasmit látott, mintha könnyesebb csillogott volna Marczinak a szemében. De nem beszélhetett vele tovább, mert az apa odaszólt:

— Blanka, hol vagy? Menjünk!

S az ismerőssel beszélgetve, megindult, keresztül menve az utcán a tulsó oldalra, Blanka is gyorsan utána indult, nem ügyelve arra, hogy sebesen robogó kocsik közeledik; csak mikor már az utca közepén volt, akkor látta, hogy veszélyben forog, s amint félre akart szökni, a sikos, havas uton megcsuszott, elesett. Az emberek ijedten kiáltoztak, a gyorsan iramodó lovakat nem lehetett oly hirtelen megállítani. Mindenki azt hitte, vége a kis leánykának s atyja is rémülten látta a veszedelmet.

De nem lett semmi baj. Mert volt, a ki szemmel kísérte a leánykát s megszűről látta a veszedelmet. És mielőtt ez bekövetkezhetett volna, Marcsi már ott termett, ép félkezével villámgyorsan fölkapta a leánykát és megmentette. Blanka maga biztatta oda érkezett atyját:

— Nincsen semmi bajom, apácska. A jó Marcsi megmentett.

Az apa látva, hogy szegényes öltözötű fiú, jókora összeggel megjutalmazta, aztán haza kísérte Blankát. Már ott-hon voltak, mikor eszébe jutott valami, amire az utcán nagy ijedelmében nem is gondolt.

— Mondd csak, kis leányom, honnan tudtad annak a fiúnak a nevét? És miért mondtad, hogy »a jó Marcsi?« Hát ismered?

— Hogy ne! Rég ismerem.

El is mondta, honnan ismeri és azt is, hogy éppen ma milyen szomorúnak látta és milyen baja van a jó Marczinak. Az apa megsimogatta az ő kis lányát.

— Nyugodjál meg, kedvesem. Én adtam ugyan pár forintot neki, de azért még adósa vagyok, mert ő a gyermeke-met mentette meg. Majd megtudakolom s ha úgy van minden amint beszélted, segítünk Marczyékon.

Ugy volt minden s már másnap gondoskodott Blanka édes atyja, hogy Marczy jó foglalkozást kapjon, melyet félkézzel is végezhet. Az anyját kigyógyította s neki is munkát szerzett. Ugy hogy Marczyék többé nem szenvedtek szükségét.

Blanka és Marczy azután is jó barátságban maradtak. Csak abban nem tudtak megegyezni, melyik tartozik nagyobb hálával a másiknak? Ezt aztán a mama oldotta meg.

— Egyformán tartoztok egymásnak, kedves leányom. De az eredete mégis tőled jó, amikor a szegény verklis fiúval jót tettél s nem sajnáltad tőle a tizes-kédet. Ő hálásan gondolt jószágodra s leróttá háláját, mi pedig ezért viszont segítettünk rajtok. Így a jóból jó is lett, mert az elvetett jó mag, ha kicsiny is, soha sem vész kárba.

A HŰ TÁRS.

(Képpel a 45. lapon.)

HARMAN indultak ki: Berczi, Katinka és a hű Bátor. De csak Berczi egymaga tért haza, már jó későcskén este szürkületkor, egészen fehéren a nagy hó-tól, de vigan füttyörészve. Mért is ne volna vigan, mikor olyan mulatságos az, ha az ember kint bolyong, mikor szépen sűrűn húlt a hó és nincs valami nagy hideg.

Bátor, az izmos kutya, nem félt az ilyen sétától. Volt neki jó bundája, s ha már éppen nagyon sok hó esett rája, hát lerázta. Katinka pedig mindig vig és

merész volt, ha Berczi és Bátor kísérték. Így nem érheti semmi baj.

El is indultak, mint mondom, hármán, de csak Berczi tért haza vigan, s mikor a mama kérdé, hol van Katinka? — könnyedén felelé:

— Ő is jön utánam, elmaradt egy kissé a Bátorral.

De csak nem jöttek. Sötét este is lett és nem jött se Katinka, se Bátor. És mikor már otthon aggódni kezdtek, akkor megjött a Bátor, de ekkor még inkább megijedtek. Olyan furcsán viselkedett az az okos kutya. Nyugtalanul szükölt, csaholt, meg-megindult a kapu felé, meg visszatért és mikor látta, hogy figyelnek rá, utána indulnak, akkor egészen határozottan utnak eredt.

Igen, indultak utána. Mert az apa így szólt:

— Történnie kellett valaminek. Katinkát valami baj érte. Siessünk utána! Ez a gondatlan Berczi bizonyosan bajban hagyta valahol.

Berczi meghökkent. Talán csakugyan... de mikor ő nem gondolt arra!... Jó messze a domboldalról lejövet Katinka azt kérte, ne menjenek le a meredeken, mert fél, hogy elesik... de ő csak nevette és előre sietett. Hallott aztán valami sikoltást, de nem figyelt rá.

— Milyen ügyetlenek ezek a leányok! Bizonyosan megsiklott és már kiáltoz, mintha az már valami nagy baj volna.

Csak ment előre s egyszer hátra kiáltott:

— Katinka, siess, mert nem várlak, megyek haza!

Katinka azonban nem sietett s Berczi vigan füttyörészve haza ment. Annak pedig nagy oka volt, hogy Katinka nem jött. Csakugyan elesett és a meredek domboldalon lehempergett. Mikor pedig tovább akart menni, nagy fájdalmat érzett a bokájában. Erőltette, de hiába. Nem birt tovább vánszorogni s lerogyott a földre.

Bátor
kozva n

végem v
senki, a

De
is mi a l

Haza
volt kifc
s pár hé
Berczi so
nem bünt
a saját sz
— E

Bátor pedig megállt mellette és csodálkozva nézte.

— Oh, Bátor, kedves hú Bátor, végem van! Oh, Berczi elment... nincsen senki, aki segítsen rajtam.

De volt. Az okos állat, ha nem tudta is mi a baj, de azt tudta, látta, hogy baj

van. Egy ideig vinnyogott, nyugtalanul körüljárta a hóban fekvő leánykát, aztán hirtelen elfutott. Vagy félóra mulva vigan csaholva tért vissza s oda feküdt Katinkának a fejéhez, koronként egyet-egyet kaffanva. S a következő perczen már halatszott a közeledő emberek kiáltozása.

A HŰ TÁRS. (Lásd a 44. lapon.)

Haza vitték Katinkát, kinek a lába volt kificzamodva. Ezt helyre igazították s pár hét alatt kiheverte a bajt. De Berczi sokáig nem heverte ki, mert bár nem büntették, nagyon megbüntette őt a saját szégyenkezése, önvádja.

— En vittem bajba s könnyelműen

ott hagytam... pedig csak kevés fáradtságba került volna utána nézmem... a Bátor maradt ott hű társnak... tultett rajtam. De nem esik ez meg többé! A kivel indulok, nem hagyom el utközben a bajban soha többé!

KELLETTLEN MOSDATÁS.

(Képpel a 36. lapon.)

SIVALKODÁS, jajgatás...

»Jaj a szörnyű mosdatás!
Igy hangzik már öt percz óta
Ez a keserves nóta.

»Hát tegnap nem volt elég
Hogy arczom megdörgölék?
És most újra, mert egy morzsa
Oda ragadt az arczomra!?

Jaj Istenem, Istenem!
Tovább el nem viselem...
Inkább — drága, kedves Marcsa! —
Inkább vigyázok magamra!«

DURCZÁS PEPIKE.

(Képpel a czimlapon.)

LYAN kicsike még a kis Pepike, hogy azt hinnétek, nem is lehetséges az, amit mondok; hogy a minap egy igen nagy és igen bölcs tapasztalásra jutott.

Pedig mégis úgy van. És mint a legtöbb bölcs tapasztaláshoz más emberek, úgy ő is a magáéhoz csak úgy jutott hozzá, hogy megadta az árát. De már az úgy van a világon, hogy a bölcseséget nem igen lehet olcsón megszerezni.

Pepikének esze ágában nem volt, hogy bölcs tapasztalatot szerezzen. Ellenkezőleg, nagyon nem bölcsen viselkedett amint testvérkéjével ott játszottak a szobában. Mindig csak az történhetett, amit ő akart, úgy hogy a játékban tulajdonképen csak neki volt mulatsága, a testvérkéje pedig csak türt és boszankodott. De mert nagyon szelid, jó kis testvérke volt, hát nem panaszkodott, csak állta a Pepike garázdálkodását. Így hát jól ment volna Pepikének a dolga, ha szerencsétlenségére a mama is nincs ott a szobában. De ott volt és jó ideig türelemmel nézte a dolgot. Végre azonban megszólalt:

— Pepike! Most már add a képes könyvet Gizikének, hadd forgassa ő.

— De én nem akarom. Én forgatom, úgy is nézheti.

— Tedd, amint mondtam.

De Pepike nem tette. Azaz csak nem akarta tenni, de köllött. Mert a mama odament és elvette tőle. Erre aztán Pepike nagy durczásan sirva fakadt és elszaladt a sarokba, hogy ott makranczosan pityeregjen.

A mama kis idő mulva megszólalt:

— Pepike, elég volt a durczáskodásból. Jőjj ide szépen és játszatok Gizikével.

— Én nem akarok! Én itt akarok maradni.

Egy kissé meglepte, mikor erre a mama azt felelte:

— Jól van, tehát maradj ott. De most már aztán nem szabad onnan mozdulnod, amíg én meg nem engedem.

Igy már nem tetszett a dolog Pepikének. Mert hátha sokáig nem engedi a mama onnan mozdulni? Pedig ő nem akart sokáig ott maradni abban az unalmas sarokban. Nem akart, de most már kellett. Mikor el akart mozdulni, a mama vissza vezette.

És még borzasztóbb dolog is történt. Hozták az ozsonnát, Gizike oda ült az asztalhoz, de Pepikét nem hívták. Ott hagyták a sarokban. Könyes szemmel pislantgatott hátra, várta a hívást, de hiába várta. Az ozsonna véget is ért, edényt, abroszt el is hordtak, de őt ott felejtették.

Már ezt nem bírta elviselni. Hiszen ez rettenetes! Talán még vacsorára is ott hagyják, de tán még egész éjszakára is!

Hangos zokogással kérte a mamát, engedjen mozdulnia, bocsánatot akar kérni... megígéri, hogy többé nem tesz ilyet.

— Akkor jöhetsz, felelé a mama.

A bűnbánó kérésre megkapta a bo-

csánat
volt, az

nod a

P

már m

rezte a

gyon

makacs

sét. So

maga.

P

állapot

bölcst

MEGR

A

számbb

H

Ilonka,

Ilonka,

és Géza,

Tahy Sa

Lukács

Schlesin

Iren, Má

Kellner

lévén, a

alakját.

Gazsi, I

Gizella,

Braun Z

Vámosy

és Zoltá

Julis, Ur

Ida és A

ketz Giz

Magda,

Kende D

Lajos, V

Jenő, St

Lengyel

és Margi

testvérek

Jenő, Fl

József, Á

Elza, Fe

Károly, C

Rácsay L

és Rezső,

Etel, Giz

csánatot, de az ozsonna, — az már oda volt, azt nem kapta meg.

— Most már türelemmel köll várnod a vacsoráig, biztatta a mama.

Pepike volt olyan okos, hogy most már megtette. Ott a sarokban megszerzte azt a bölcs tapasztalást, hogy nagyon rosszul jár a gyermek, ha durczás makacssággal nem követi a mama intését. Soha sem bánja meg más, csak ő maga.

Pepike pedig nem akart többé ilyen állapotba jutni s így hasznára vált a bölcs tapasztalás.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. köt. 1-ső számában közölt körrejtvény megfejtése:

„Konstantinápoly.“

Helyesen fejtették meg: Kalmár Ilonka, Jelenik Ada, Boross Elek, Solymos Ilonka, Saáry Dani, Fürth Vilma, Sziklai József és Géza, Schmidt Jenny, Alexandra és Gusztáv, Tahy Sarolta és István (kinek az írása? F. b.) Lukács József, Lustig Thekla, Morgács Feri, Schlesinger Dezső és Rudolf, Nagy Elsa, Berger Irén, Máder testv., Guttman Lajos, Vajda Irénke. Kellner Jenő, Deutsch Jennyke (első leveled lévén, a jobb reményében elnézem gondatlan alakját. F. b.) Schaffer Mariska és Géza, Hódy Gazsi, Hoffmann Hugó és Frigyes, Uferbach Gizella, Steiner Boriska, Vidor Julcsa és Alfred, Braun Zoltán, Szilágyi Ágota, Löllbach Kálmán, Vámosy Károly, Makay Mariska, Kiss Margit és Zoltán, Vitályos Emma, Fazekas Ilona és Julis, Ungár Rózsa, Kurzweil Emil, Löwenberg Ida és Adél, Müller Katicza, Bergel Borcsa, Berketz Gizella, Jansza Paula, Philipp Pista, Karsai Magda, Schossberger L. Giduska, Berger Józsi, Kende Djelma, Csáky Imre, Sugár Katicza, Iró Lajos, Weiner Manó, Balkányi Kálmán, Bibra Jenő, Stern Aranka és Etelka, Feleki Józsi, Lengyel Ilona, Hirsch Serena, Mihély Elvira és Margit, Bottlik Pista, Adler Irénke, Schlichter testvérek, Fazekas Józsi, Vály Beata, Balogh Jenő, Fleischmann Ilona, Holtschág Anna és József, Árkövy Rikárd, Visontai Ilonka, Epstein Elza, Fejér Elek, Komándinger Margit, Stern Károly, Concha Hedvig és Clara, Titze György, Rácsay László, Polatsek Margit, Ludvig Gizella és Rezső, Szeszler József, Hirsch Lujza, Farkas Etel, Gizella és Vilma, Kuzma Lujza, Kherndl

Margit, Gutvillig Angela, Schenk Jolán és Rezső, Véghely Juliska, Brunner Ilonka, Homola Irma, Wolfinger Elza, Batizt Ilona és Irma, Nagy Irma, (talán egy kis negédeség mondatta veled, hogy ne haragudjam »csunya« irásodért. Mert az irásod nem csak hogy nem csunya, hanem igen csinos és takaros, úgy hogy örömemre szolgált. F. b.) Geisz Tibor, Szüts Olga, Irén és Ervin, Posztóczky Margit, Sztankovics Gyula, Pollák Alfred, Kisfaludy Erzsike, Bernáth Emil és Dezső, Janovicz Margit, Tornallyay Margit, Bogdánffy Katinka és Lencsike, Stern testvérek, Kiss Paula, Grolzhammer Ilona, Kasparek Anna, Langfelder Olga és Ede, Massanek Lenke, Szücs Czinczike, Borbély Lenke és Gábor. Lovasy Anna, Révy Emmi, Pick Vilmos és Oszkár, Gutmann Fanchon, Kallina Dora, Lamm Zsiga, Szilágyi Dezső, Müller Margit, Demjén Zsuzsánna, Peregi Margit és Lujza, Haás Berta, Deutsch Giza, Lakenbacher Jenny, Madarász Mariska és Olga, Szeder Annuska, (kinek az írása? F. b.) Sternberg Otto, Máriaassy Tivadar, Schunda Károly, Ráth Vilma, Nyáry Károly, Fáy Simona, Katzburg testvérek, Rosenzweig Sándor, Schultz Hildegard, Kiss Endre, ifj. Kasper Gusztáv és Irma, Reichlin Rosa, Freund Gyula, Strausz testvérek, Karcsey Miklós, Polacsek Aranka, Schuler Gusztó, Sugár Mariska, Müller Erzsike, Weiss Dezső, Buzáth Mariska és Jolán, Beck Margit, Polgár Mariska, Ritter Miczi és Ilus, Vajda Ödön, Kaltnecker Györgyike, Opris Valeria és Angela, Frank Jenő, Vajda Ákos, Simon Jolán, Halász Pál és Tibor, Bernáth Olga, Weiss László és Miklós, Ullmann Károly és József, Nagy-perkátai zárdai növények, V. Horvát Margit, Apáth Flora, Prámer Mariska és Anna, Hantsovszky Aranka, Pánczél Armand, Deutschman Béla, Löwy Kata és Berta, Stein Andor és Pál, Reich Irénke, Huber Sarolta, Gyárfás Mari, Lám Dezső, Gyárfás Constance, Koritschonner Margit, Viesel Rózsa, Janovitz Margit, Oesterreicher Magda és Miczi, Hajós Péter.

*

A »KIS LAP« XXXVIII. kötet 1-ső számában közölt rejtett név megfejtése:

„Hunyady Mátyás.“

Helyesen fejtették meg: Tahy Sarolta és István, Sziklai József és Géza, Schmidt Alexandra, Jenny és Gusztáv, Fürth Vilma, Lukács József, Schlesinger Dezső és Rudolf, Nagy Elza, Berger Irén, Mráz Andris, Deutsch Jennyke, Schaffer Mariska és Géza, Hoffmann Hugo és Frigyes, Uferbach Gizella, Vidor Julcsa és Alfred, Braun Zoltán, Gaály Tihamér, Szilágyi Ágota, Vámosy Károly, Schlichter testvérek,

Adler Irénke, Fazakas Józsi, Horváth Margit, Feleki Józsi, Stern Aranka és Etelka, Bíbra Jenő, Bottlik Pista, Mihely Elvira és Margit, Hirsch Serena, Iró Lajos, Balkányi Kálmán, Fleischman Ilona, Árkövy Rikárd, Csáky Imre, Sugár Katicza, Vály Beata, Balogh Jenő, Lengyel Ilona, Makay Mariska, Holtschág Anna és József, Weiner Manó, Visontai Ilonka, Epstein Elza, Komándinger Margit, Fejér Elek, Hirsch Lujza, Titze György, Ludvig Gizella és Rezső, Poláček Margit, Gutvillig Angela, Farkas Etel, Gizella és Vilma, Kuzma Lujza, Kherndl Margit, Batizt Ilona és Irma, Geisz Tibor, Nagy Irma, Posztóczy Margit, Kisfaludy Erzsike, Bernáth Emil és Dezső, Tornallyay Margit, Kiss Paula, Gralzhammer Ilona, Langfelder Olga és Ede, Mässanek Lenke, Concha Hedvig és Clara, Szenes Czinczike, Borbély Lenke és Gábor, Brunner Aranka, Lovasy Anna, Karcsey Miklós, Freund Gyula, Reichlin Rosa, Kiss Endre, Fáy Simona, Schultz Hildegard, Katzburg testvérek, Nyáry Károly, Ráth Vilma, Máriássy Tivadar, Schunda Károly, Madarász Mariska és Olga, Sternberg Otto, Szeder Annuska, Haás Berta, Deutsch Giza, Lakenbacher Jenny, Pereg Margit és Lujza, Demjén Zsuzsanna, Müller Margit, Netter Elvira és Berta, Szilágyi Dezső, Weiss László és Miklós, Simon Jolán, Bernáth Olga, Halász Pál és Tibor, Vajda Ákos, Frank Jenő, Opris Valeria és Angela, Kaltnecker Györgyike, Vajda Ödön, Reich Irénke, Kommer Pista, Bakos Tibor, Stein Andor és Pál, Löwy Kata és Berta, Pánczél Armand, Jelinek Adèle, Huber Sarolta, Gyárfás Constance, Koritschonner Margit, Moci Kálmán, Janovitz Margit.

*

A »KIS LAP« XXXVIII. kötet 1-ső számában közölt tréfás számtani rejtvény megfejtése:

999⁹/₉

Helyesen fejtették meg: Nagy Elza, Mader testvérek, Guttman Lajos, Vajda Irénke, Uferbach Gizella, Vidor Julcsa és Alfred, Bernáth Emil és Dezső, Langfelder Olga és Ede, Ludvig Gizella és Rezső, Fejér Elek, Hirsch Lujza, Geisz Tibor, Concha Hedvig és Clara, Visontai Ilonka, Komándinger Margit, Szeszler József, Epstein Elza, Poláček Margit, Nagy Irma, Rácsay László, Schlichter testvérek, Stern Károly, Titze György, Schultz Hildegard, Katzburg testvérek, Reichlin Róza, Freund Gyula, Karcsey Miklós, Kaspér Irma és Gusztáv, Strausz testvérek, Ádám Gizella, Nagyperkátai zárdai növendékek, V. Horváth Margit, Ullmann Károly és József, Jelinek Adèle, Löwy Kata és Berta.

Kis Értesítő.

A »Kis Lap« XXXVIII. köt. 2-dik számában közölt feladvány megfejtését többen olykép küldték be, hogy nem tudhatom: valjon csakugyan megfejtés e, vagy csak lemásolása az ábrának? Hogy a megfejtés valódisága bizonyos legyen, a kiinduló pontot jelezték az 1. számjeggyel, és aztán a következő szögletnél, hol a vonal sarkon fordul, a 2-vel, a következőnél a 3-mal és így tovább. Ekkép a sorszámok megmutatják, merre haladt már el egyszer a vonal. F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Camilla. A küldemény nem felel meg a »Kis Lap« czéljainak. A kézirat iránt sziveskedjék rendelkezni. Egy hétig átvehető. — **Gaal Bódi.** Csakugyan úgy van, amint Menyhért barátod állítja: alig mult annak 50 éve, hogy vasuton közlekedik az emberiség. — **Gutvillig Aranka.** A legszivesebben fogadlak téged is a »Kis Lap« zászlaja alá. Reményilem, tartós lesz a barátság. — **Vály Beata.** Kedves levelkéd örömemre szolgált. A megfejtésekre nézve, mint e számból is meggyőződhetel, helyes nyomon jártál. — **Gyárfás Constance, Sugár Márta, Boross Fábian, Szolga Dani, Reich Irénke.** Ha megkésve jöttek is, de jó kiánságaitok utat leltek szívemhez. — **Vajda Irén.** Mind a három bevált. Az ügyes szerkezet dicséretet érdemel. A közlendők sorába ígtattam. — **Kende Djelma.** Annak a lapnak, melyet emlitesz, nem én vagyok a szerkesztője. — **Deutsch Jenny.** Leveled, úgy látszik, elveszett. — *Többlevélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolajáró gyermekek részére: Ullmann Károly és József 1 ft., K. M. 1 frt., Ráth Vilma gyűjtése 4 frt. (Egyes adakozók: Mama 1 ft., Ilonka 1 ft., Anna 50 kr., Józsi 50 kr., Antuska 50 kr., Vilma 50 kr.) Kohn Henrik és Ármin 40 kr. Gschwindt Ernő 1 ft. 10 kr., Andrásffy Alice 1 ft., Weiss Elise, Jolánka és Didike 5 ft.

Ez adományok a »Nemzet« czimű napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat, Budapesten.